

слѣдъ тебъ да викна, запѣя пѣсни юнашки, хайдутски . . .“

А момцитѣ имъ отговарятъ: „Сбирайте се моми, булки и млади ергени, да чуete баремъ една пѣсенъ и отъ мене . . .“

Това сж пѣснитѣ на бѣлгарския поетъ и войвода Христо Ботевъ. Народътъ много обича тѣзи пѣсни.

Слѣдъ пѣснитѣ нѣкоя баба започва да разказва приказки за стари врѣмена и робски теглила, за пожари и убийства въ кърджалийски и еничерски години . . .

Нѣкой дѣдо пѣкъ ще разкаже за чумавото врѣме или пѣкъ за народния гладъ, когато скакалцитѣ опустошили хранитѣ въ цѣла Бѣлгария и хората почнали да ядатъ корени, сухи кочани и да пасятъ бурени и трѣва, като изгладнѣли кози . . .

По младитѣ ще почнатъ да разказватъ разни смѣхорийни случки. Петко Пелинкинъ е ловецъ. Той разправя, какъ се ловятъ зайци съ леснина. — „Я идете вечеръ край рѣката, посипете върху плочитѣ сбитъ на прахъ червенъ пиперъ, скрийте се татъкъ нѣкъдѣ, па гледайте чудо: — по срѣдъ нощъ ето ги отъ всички баири зайцитѣ идатъ да пиятъ бистра рѣчна водица. Тича заекътъ, вижда пиперя, спира се, помирисва, задавя го лютивината, вдига глава, кихва и ударя челото си о камънитѣ . . . и веднага пада полумъртавъ, зашематенъ . . . Тѣй се натаркалватъ всички зайци. Натоварете ги на колата, докарайте ги тука на седѣнката, па дери, печи, яжъ . . .“